

Ápr. 2.

Ezen a napon indultunk. Izgatott voltam, mivel még azelőtt sohasem utaztam repülőgéppel, és most lehetőségem volt rá. Repülés közben sok fényképet készítettem, nagyon tetszett a kilátás a gépből. Az utaskísérők nagyon kedvesek voltak, ételt és italt is kaptunk. Isztambulban az átszálláskor rengeteget kellett várni, de elűtöttük az időt. Mikor leszálltunk Nevsehir mellett, megkaptuk a csomagjainkat és egy kisbusszal elvittek minket a hotelba, ahol vacsorázni is tudtunk.

Ápr.3.

Ezen a napon reggeli után elmentünk meglátogatni a munkahelyeket, ahol megismerkedhetünk a munkatársainkkal. Nagyon kedvesek voltak velünk, jó volt a viszony köztünk. Később a munkahelyek meglátogatása után elmentünk egy ebédre az egész csoporttal nem messze a hoteltől, ahol nagyon finom Döner kebabot ehettünk. Itt kóstoltam meg először az Ayran-t , amely számomra eddig egy ismeretlen ital volt. Szintén először ihattam török teát, amely rettenetesen keserű volt, de kaptunk mellé cukrot. Később aznap délután 3 különböző csoportra osztottak minket, kaptunk egy lapot, amelyen angolul feladatok voltak feltüntetve. Mindegyikről fotót kellett készítenünk, a helyi emberek segítségével kellett a feladatokat végrehajtani. Este 6.30-kor volt az első török óránk, ahol megtanultunk törökül köszönni, bemutatkozni. Nagyon kedves volt a tanárunk, szerettünk vele tanulni. Utána mindenki kapott egy szelet csokit a feladatok teljesítéséért.

Ápr. 4.

Ez volt az első munkanapunk. Az én munkahelyem egy villamossági szaküzlet volt, amelynek van egy üzlet része, raktára, konyhája, műhelye, és pincéje. Az én magyar munkatársam egy kilencedikes diák volt. A konyhában megismerkedtünk az ott dolgozó asszonnyal, akit azért fizetnek, hogy elkészítse az ételt az ott dolgozóknak. Mindig ott ebédeltünk, szívesen láttak minket az asztalnál, nagyon családias volt az ottani környezet. A legtöbb munkatársunkkal nem tudtunk kommunikálni, hiszen nem volt egy közös nyelv, amin tudtunk volna egymással beszélgetni. Szerencsénkre két olyan személy volt, akik tudtak olyan szinten beszélni angolul, hogy probléma nélkül meg tudtunk érteni egymást. Megismerkedtünk egy ideiglenesen ott dolgozó iraki férfival, ő volt az, aki feladatokat adott nekünk. A legelső feladatunk a kapcsolószekrények szétszerelése volt, majd ki is kellett takarítani azokat. Utána közösen

összeszereltük őket. A munka 9 órától délután 4 óráig tartott. Este vacsora után pár baráttal elmentünk körbejárni a várost, majd később miután visszajöttünk még elszórakoztunk egy kicsit a hotel mögötti udvaron.

Ápr. 5.

Rögtön azután, ahogy megérkeztünk a munkahelyre 3 török munkatárs elvitt különböző helyekre nem túl messze Nevsehirtől. Több helyen is megálltunk távvezeték- és földkábeles hálózatokat ellenőrizni. Fogalmam se volt, hogy miket ellenőrizhettek rajtuk, de örültem hogy magukkal vittek, hiszen rengeteg olyan tájat láttam menet közben, amelyet azelőtt még soha. Visszafelé menet megálltunk Gülsehirben, ahol először ettem török kebabot. Nagyon finom volt, persze ez is egy kicsit csípős, mint bármely másik étel. Mikor újra megindultunk vissza Nevsehirbe, a távolban egy gyönyörű havas hegycsúcs látványa fogadott.

Ápr. 6.

A mai nap a munkahelyről a magyar és az egyik török munkatársammal elmentünk segédkezni, elvittünk a munkahelyre pár fémlemez. Nincs ötletem hogy mire kellettek, ott maradtak letámasztva az egyik ajtónál az üzletben. Visszafelé videófelvételt csináltam az autóból arról, hogy milyen őrült módon közlekednek a törökök. Később mikor a hotelba visszaértünk, felmentünk a tetőre. Sok olyan tájat láttam, amely leginkább száraz volt, így jó volt látni a távolban az esőt onnan fentről.

Ápr. 7

A munkahelyen ismét kapcsolószekrényekkel foglalkoztunk, segítettünk iraki munkatársunknak összeszerelni a szekrényeket, de persze előtte ki kellett takarítanunk azokat. Egy másik munkatársunk mágneskapcsolókkal és még más áramköri elemekkel tesztelt valamit, mi sem tudtuk pontosan, hogy az mi akart lenni. De felkeltette az érdeklődésünket és figyeltük ahogyan munkálkodik. Minden pénteken este összegyűltünk egy kiértékelő megbeszélésre, ahol mindig főként arról esett szó, hogy kinek hogyan teltek az eddigi napjai. Mindenki egyesével beszámolt arról, hogyan érezte magát, milyen tapasztalatai voltak eddig és milyen elvárásai vannak a jövőben a programokkal kapcsolatban. Ezután bemutattak nekünk egy-két török néptáncot, néhányan mi is csatlakoztunk. Minket is felkértek arra, hogy mutassunk be a magyar néptáncot.

Ápr. 8.

Az első hétvégén elmentünk kisbusszal meglátogatni Uchisar várát és a mellette lévő homoktemplomokat. Nagyon érdekesek voltak, a körülöttünk lévő táj is csodás volt. Először életemben láthattam igazi tevét is. Utunkat folytattuk tovább egy másik településre, amely mellett közelebbről is megtekinthettük a sziklákba vésett lakásokat, amelyekben a mai napig is laknak. Találtunk egy körülbelül 30m magas sziklát is, félelmetes volt róla letekinteni. Később elmentünk egy kézműves múzeumba, ahol rengeteg gyönyörű kézzel készített tárgyakat, edényeket láttunk, be is mutatták hogyan készítik őket. Este a hotelban egy disco készült megrendezésre a helyieknek, de 15 perccel a kezdete előtt már minden elő volt készítve, elszórakoztunk odalent amíg el nem kezdődött.

Ápr. 9

Ma először meglátogattunk egy tavat, amely eszméletlenül gyönyörű volt, sajnos már nem emlékszem a nevére. Később elmentünk egy Ihlara nevű völgybe, tettünk egy 4km-es sétát. Megint csak gyönyörű képeket tudtam készíteni, nagyon élveztem a sétát a friss levegőn. Ma eléggé hideg volt, mikor megálltunk egy ebédre, kinti asztaloknál ettünk, nagyon fáztam, de a finom étel elvonta a figyelmemet a hidegről.

Ápr. 10

Ma reggel egy kis meglepetés ért minket. Szinte majdnem minden reggel másfajta busszal vittek el bennünket a munkahelyeinkre, de most egy igazi luxus kisbusszal mentünk munkába. A mai nap sem volt különösebb feladatunk, ugyancsak a kapcsolószekrényekkel foglalkoztunk. Ha esetleg hoztak árut az üzletbe, akkor természetesen segítettünk behordani.

Ápr. 11

Unalmasan telt a mai nap. Szinte semmilyen feladatot nem kaptunk mára, leginkább csak elbeszélgettük a napot. Egyetlen egy feladatunk volt a mai nap, az pedig az össze-vissza gubancolódott vezetékkötegek rendberakása.

Ápr. 12

Mára sem jutott sok feladat nekünk. Ugyancsak elbeszélgettünk az időt, körbenéztünk a boltban az áruk között, hátha valami felkelti az érdeklődésünket. Szerencsénkre akadt is valami, elütöttük vele az időt. Este

viszont elmentünk a Forum bevásárlóközpontba, ahol esélyünk volt Bowlingozni. Nagyon jól éreztem magam és szerintem a többiek is.

Ápr. 13

A mai nap örületes volt. Egy óra múlva miután beértünk a munkahelyre, már hívtak is minket, hogy menjünk el velük, nézzük meg azt a 700m hosszú rövidke magasfeszültségű hálózatot, amelyet ők építettek. Autóval száguldottunk el messzebbre Nevsehirtől, 170km/h-val. Az időjárás viszont nem kedvezett, eleinte csak csepergett az eső, de azután már szakadt. Több órát töltöttünk el azzal, hogy munkásruhában- és bakancsban próbáltunk előrébb haladni a sárban. Nyolc távvezeték tartó oszlop volt, a nyolcadikra egy transzformátor van felszerelve. Minden oszlopnál ellenőriztek valamit, én csak a hetedik oszlopig mentem el, utána visszafordultam és megindultam az autóhoz. Közben többször is elhagytam a munkabakancsomat, mivel akkora volt a sár, hogy a súlya lehúzta rólam. Mire mindenki visszaért az autóhoz, addigra már jól eláztunk, de a java még csak most jött. Délután 5 óra volt már, amikor hazaindulhattunk volna, de a kocsit elakadt a sárban. Megpróbáltuk kitolni a kocsit, de nem sikerült. Megpróbálták egy kisbusszal is kihúzni a kocsit, de a kisbusz is majdnem a sárban maradt, azt is ki kellett tolni, szerencsére kijött. És legnagyobb szerencsénkre sikerült szerezni egy traktort 1 óra szenvedés után, amivel sikerült a kocsit kihúzni, így vissza tudtunk menni Nevsehirbe. 7 óra volt, amikor visszaértünk a hotelba, még volt lehetőségünk vacsorázni. Összességében nem tetszett, hogy eláztunk és hogy nem tudtunk időben visszamenni, de nem bánom mert ezalatt az idő alatt nagyon jól éreztük magunkat!

Ápr. 14

A mai napon is leginkább a kapcsolószekrényekkel foglalkoztunk, ha nem volt munka akkor mi feltaláltuk magunkat. Nézelődünk az üzletben és ha valamiről nem tudtuk, hogy micsoda, akkor érdeklődtünk iránta. Délután munka után a hotelban az egyik recepcióssal próbáltam kommunikálni a Google fordító segítségével, mivel nem volt közös nyelv, amin tudtunk volna egymással beszélni. Nagyon nagy haverom lett a fickó, minden nap amikor csak találkozni tudtam vele, legalább köszöntem neki és megkérdeztem hogy hogy van, ha már mást nem igazán tudtam neki mondani. A délutánok, esték, olykor éjszakák nagy részét azzal töltöttem el, hogy a recepcióssal beszélgettem. Egy közülük jól tudott angolul, sajnos a többivel Google fordítót kellett használnunk. De annál viccesebb volt a dolog, mivel néha nem fordított helyesen.

Ápr. 15

A mai nap a Zelve nyitott múzeumba látogattunk el, ahol kaptunk egy órát, hogy felfedezzük, körbejárjuk a helyet. Minket a sötétebb helyek vonzottak, úgyhogy mi inkább azokat kerestük fel. Természetesen innen is gyönyörű kilátás volt minden irányba, voltak sziklák, amelyeket nehezebb volt megmászni, de a kilátás kedvéért megtettük. Folytattuk utunkat, ezután Avanosba látogattunk el. Itt átmentünk Törökország leghosszabb folyója felett egy függőhídon, a túlpartra érve mindenki kapott egy kis szabadidőt, hogy szétnézzen a közelben. Találkoztunk utcai zenészekkel is, nekem tetszett, amit játszottak, adtam nekik 5 lírát. Fogalmam sincs hol, de útközben megálltunk egy ebédre, ahol káprázott a szemünk az elénk terített húsoktól, zöldségektől, desszerttől és még sok mástól. Miután végeztünk, elmentünk egy Kozakli nevezetű város mellé, ahol egy 5 csillagos hotelban szálltunk meg egy éjszakára. Maga a hotel nekem nem igazán tetszett és mindentől távolabb volt, de rengeteg dolgot tudtunk itt csinálni. Legelőször lementünk az alsó szintre, ahol egy hatalmas medence, két csúszda fogadott minket. Török fürdőn is részt vehettünk, én ennek nem voltam a részese, mivel ez 8:45-kor kezdődött és egy személyre körülbelül 10 perc jutott. A medence viszont 10 órakor zárt, vagy kevés időm lett volna csak még használni, vagy már nem is lett volna, szóval úgy döntöttem inkább használok. A vacsora a hotelban fenséges volt. Ugyancsak rengeteg hús, rizs, zöldség, saláta és még sokféle desszert volt a szemünk előtt. Jól éreztem magam itt, de hiányzott a nevsehiri hotelunk.

Ápr. 16

Az első dolog, amit ma meglátogattunk az a földalatti város volt. Nem voltunk bent túl sokáig, hiszen nem volt túlságosan nagy, de annál jobb volt odabent lenni, sok olyan hely volt, ahol alig fértünk el. A buszon és odalent is az idegenvezetőnk érdekes dolgokat mesélt a földalatti városról. A buszon nekem kellett fordítani a többieknek, a barlangban már valaki más vette át tőlem. Ezután Mustafapasába látogattunk el, ahol meglepő volt látni, hogy a sziklákban nem csak laknak az emberek, hanem mellékhelységeket, üzleteket és még ötcsillagos hoteleket is alakítottak ki bennük. Ürgübben is jártunk, ahol egy magasabban lévő helyre mentünk fel, onnan ráláttunk az egész városra. Csoportképet is készítettünk a várossal a háttérben, fagyival a kezemben. Nekem legjobban a Vörös völgy tetszett, ami az utolsó megálló volt a mai nap. Gyönyörű és érdekes volt, a távolban egy magas, hóval borított hegycsúcsot láttam, amelyet sajnos nem tudtam lefényképezni, de percekig

gyönyörködhettem benne. Mielőtt visszaindultunk volna Nevsehirbe, találtunk egy aszalt gyümölcsöket áruló árust, aki megkóstoltatott velünk nem egy fajta aszalt gyümölcsöt, vettünk is egy párat. Egy kitömött tevét is találtunk, első ránézésre azt hittük, hogy igazi.

Ápr. 17

Egy átlagos nap volt a munkahelyen, nem kaptunk ma sem különösebb feladatot. Ha valamilyen árut be kellett vinni az üzletbe abban segítettünk. Ezen kívül a mai nap is csak beszélgetéssel és teázással telt el. Éjjel lefekvés előtt kezdtem rosszul érezni magam, reméltem, hogy nem leszek beteg.

Ápr. 18 – Ápr. 20

Ezt a három napot csak egyszerre tudom összefoglalni. Rossz előérzetem volt azzal kapcsolatban, hogy könnyen beteg lehetek és sajnos az is lettem. Nem mentem be a munkahelyre, a hotelszobában maradtam pihenni. Torokfájásom, lázam, fejfájásom és kötőhártya gyulladásom is volt. Persze a kísérőtanárunkkal elmentem a gyógyszertárba, ahonnan kaptam gyógyszereket. Április 21-re már jobban lettem, de ha nem volt muszáj akkor nem mozdultam ki a szobából.

Ápr. 21

Ma este Nevsehirtől nem messze egy esti török show-ra mentünk, egy kisebb barlangban voltunk, ahol a táncparkettet körül lehetett ülni. Előttünk az asztal meg volt terítve mire odaértünk. Eleinte csak egy zenekar játszott, később török néptáncot is mutattak be nekünk, némelyiken néhányan mi is részt vettünk. Egy nagyon kedves hölgy kísérőnk volt ma, aki nagy szerencsénkre egészen jól beszélt angolul, szóval könnyen tudtunk vele kommunikálni. A fellépők között egy hastáncosnő is volt, aki a miénk és más csoportokból is felkért embereket, hogy csatlakozzanak egy táncrea. Az asztalokon természetesen bor is volt. De csak volt.

Ápr. 22

Két kísérőtanárunkkal és még néhányan a csoportból elmentünk egy utolsó gyalogtúrára Uchisar és Göreme között. Oda és visszafelé is a helyközi járatokat vettük igénybe. Tanáraink hamarabb visszamentek Nevsehirbe, mi viszont néhányan maradtunk az otthoniaknak ajándékot vásárolni. Másfél óra múlva mi is visszatértünk. Később aznap délután visszamentünk a munkahelyre közös képeket készíteni ottani munkatársainkkal, majd végső búcsút vettünk tőlük. Este ismét összegyűltünk egy utolsó kiértékelésre, elmondtuk véleményünket

arról, hogy az egész eddigi utazás milyen volt számunkra, megismertük-e jobban az országot, milyen viszonyok alakultak ki köztünk és a helyi emberek között, illetve hogy milyen új tapasztalatokra tettünk szert. Mindenki kapott ajándékot és egy oklevelet arról, hogy újabb tapasztalatokra tehettünk szert a szakmák területén ezalatt az idő alatt. Utána közösen elfogyasztottunk egy tortát, amelynek a tetején a török és a magyar zászló volt.

Ápr. 23

Ez volt az indulás napja, ideje volt mindenkitől elbúcsúzni és elindulni hazafelé. Ki is jutottunk a repülőtérre. Nem sok idő telt el, amikor közölték velünk, hogy a járatunkat törölték. Sok idő eltelte után kénytelenek voltunk elrepülni Isztambulba, ahol megszállhattunk egy ötcsillagos hotelban ingyen, kárpótlásként. Napközben kimentünk a városba szétnézni, hogy van-e valamilyen kisebb üzlet a közelben, találtunk is. Persze nem mentünk el túl messzire, könnyű volt eltévedni. A vacsora és a reggeli ebben a hotelban is nagyon finom volt, sok minden közül tudtunk válogatni. Itt is jól éreztük magunkat, bár mindenkinek honvágya volt már így az út végére.

Ápr. 24

Reggeli után végre elindulhattunk hazafelé. Sima utunk volt, mindenkinek egy megkönnyebbülés volt, amikor leszálltunk Magyarországon. Jó volt végre hazaérni, de máris hiányzik a repülés. Életem egyik legnagyobb utazása volt.